

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że z racji ustanowienia w art. 3 i 4 rozporządzenia nr 2015/2005 systemu rozdziału pozwoleń na przywóz opartego na danych historycznych i wprowadzeniu nietradycyjnych podmiotów gospodarczych, rozporządzenie to narusza:

- postanowienia umowne w ramach, których funkcjonuje rynek bananów;
- filozofię i zasady zawarte we wspólnotowych przepisach dotyczących wspólnej polityki rolnej, wspólnej organizacji rynku bananów oraz rozpatrywanych postanowieniach regulacji wspólnotowych;
- zasady zawarte w art. 81 i 82 WE, jako że pozwala działającym od dawna podmiotom gospodarczym na kolektywne nadużywanie pozycji dominującej przyznanej im zdaniem skarżącej na mocy przepisów prawa oraz dlatego, że sprzyja innym praktykom antykonkurencyjnym na wspólnotowym rynku bananów;
- zasady wyrażone w art. 87 WE, jako że jego konsekwencją jest przyznanie w sposób selektywny znacznych korzyści finansowych pewnym działającym od dawna dużym importerom tradycyjnym, dokonującym w przeszłości istotnego przywozu, którzy uzyskaliby możliwość czerpania zysków z odsprzedaży bezpłatnie uzyskanych nienależnych pozwoleń;
- zasadę proporcjonalności, jako że nie pozwala na tworzenie i rozwój działalności wiarygodnych i zdolnych do utrzymania się na rynku nietradycyjnych importerów w, gdyż mogą oni istnieć wyłącznie wspierając się na importerach tradycyjnych; ponadto skarżąca podnosi, że rozporządzenie, o stwierdzenie nieważności którego wnosi, nie pozwala również producentom bananów AKP na czerpanie sprawiedliwych korzyści z preferencji przyznanych bananom AKP, gdyż zyski z tego systemu są w zbyt daleko idącym zakresie przejmowane przez pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych;
- zasadę niedyskryminacji, jako że traktuje w sposób pozornie równy wszystkich importerów tradycyjnych ACP, podczas gdy w istocie niesłusznie uprzywilejowuje pewnych działających od dawna dużych importerów tradycyjnych.

Na koniec skarżąca wskazuje również na poparcie swych żądań, że nastąpiło naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i swobody wykonywania działalności zawodowej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316 z 2.12.05).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów ACP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str.5).

(³) Zaskarżony przez skarżącą w zawisłej przed Sądem sprawie T-128/05.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Automobiles Peugeot i Peugeot Nederland przeciwko Komisji

(Sprawa T-450/05)

(2006/C 74/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Automobiles Peugeot SA (Paryż, Francja) i Peugeot Nederland NV (Utrecht, Niderlandy) [Przedstawiciele: O. d'Ormesson, N. Zacharie, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sentencji decyzji wraz z uzasadnieniem;
- ewentualnie, zmiana art. 3 decyzji wraz z jego uzasadnieniem poprzez obniżenie grzywny w wysokości 49,5 mln EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3683 wersja ostateczna z dnia 5 października 2005 r., wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (sprawy 36.623, 36.820 i 37.275 — SEP i in. przeciwko Automobiles Peugeot SA), w której Komisja uznała, iż stosowane przez skarżące praktyki mające na celu ograniczenie wywozu pojazdów silnikowych ograniczają konkurencję. Zaskarżona decyzja dotyczyła w szczególności indywidualnych środków podejmowanych przez skarżące względem koncesjonerów, jak system premii dla koncesjonerów, zachowawcza strategia kampanii promocyjnych, ograniczone zaopatrzenie koncesjonerów, bezpośrednie polecenia. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą ponadto o obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła w decyzji postanowienia art. 81 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ uznała środki podjęte przez skarżące za mogące zaliczać się do „porozumień” w rozumieniu tego artykułu.

Tytułem żądania ewentualnego skarżące podnoszą zarzuty oparte na błędach faktycznych, błędnej ocenie faktów oraz naruszeniu prawa w związku z uznaniem przez Komisję, że system wynagradzania koncesjonerów miał cel antykonkurencyjny w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu WE. Skarżące kwestionują ponadto ocenę czasu trwania naruszenia przeprowadzoną przez Komisję w zaskarżonej decyzji, ponieważ ich zdaniem Komisja popełniła błąd faktyczny oraz dokonała błędnej oceny faktów, co według skarżących doprowadziło do wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji.

Kolejny zarzut dotyczy rzekomego niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym analizy skutków środków, których podjęcie zarzuciła Komisja. W ramach tego zarzutu skarżące zarzucają ponadto Komisji popełnienie błędów faktycznych, dokonanie błędnej oceny faktów oraz przyjęcie wewnątrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji.

Na poparcie ewentualnego żądania mającego na celu obniżenie kwoty grzywny nałożonej przez Komisję skarżące podnoszą zarzut oparty na naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ w zastosowaniu tych przepisów przez Komisję.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2005 r. — Bang & Olufsen przeciwko OHIM

(Sprawa T-460/05)

(2006/C 74/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bang & Olufsen AS (Struer, Dania) [Przedstawiciel: adwokat K. Wallberg]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 października 2005 r. w sprawie R0497/2005-1
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie pionowego, wyglądającego jak ołówek głośnika na niskim podłożu dla towarów z klas 9 i 20 — zgłoszenie nr 3 354 371

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia dla wszystkich wnioskowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Znak towarowy posiada charakter samostannie odróżniający dla wszystkich towarów zawartych w zgłoszeniu na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, a jeśli tak nie jest, to uzyskał on charakter odróżniający w następstwie używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — L'Oréal przeciwko OHIM

(Sprawa T-461/05)

(2006/C 74/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal S.A. (Paryż, Francja) [Przedstawiciel: adwokat X. Buffet Delmas d'Autane]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Revlon (Suisse) S.A. (Schlieren, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 października 2005 r. wydanej w sprawie odwołania R 806/2002-4 od decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 214 694 (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 011 014);
- obciążenie OHIM wszelkimi kosztami postępowania poniesionymi w niniejszej sprawie, w szczególności zaś kosztami postępowania w sprawie skargi i odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FLEXI TOUCH” dla towarów zaliczanych do klasy 3

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprawie: Revlon (Suisse) S.A.